

[Erik Eriksen.]

arbejdsmarkedets parter ikke kan tale sig tilrette. Jeg vil dog gerne sige, at efter min opfattelse befinder vi os her på et område, hvor det måske ikke er helt så enkelt, som man undertiden hører det fremstillet. Derimod tror jeg, at et overvejende flertal vil erkende — og vil erkende det, ganske uanset hvad der er sagt og gjort i fortiden — at den tingenes tilstand, vi på disse områder lever under, må ændres. Blot dette at tilhøre et parti eller en opfattelse, som igennem typografstrejken brutalt er afskåret fra både at forklare og forsvare sig, har givet sådanne kuldegysninger, at det sent vil glemmes, i alt fald i de kredse, jeg tilhører. Men jeg indrømmer, at det er ikke klaret med blot at sige voldgift, og jeg indrømmer også, at jeg ikke er ekspert på det store centrale område, som de fag- og arbejdsretlige forhold er.

Nu er det sådan, at reglerne for arbejdsforhandlinger bygger på septemberforliget af 1899 med senere ændringer samt på lovgivningen om forligsmægling i arbejdsstridigheder, og jeg vil tro, at en gennemgang og en ajourføring af disse bestemmelser, således at de kommer i større overensstemmelse med det komplicerede samfund, vi i dag lever i, er blevet en nødvendighed. Vi har vel allesammen i disse dage eller uger gjort vore iagttagelser, og det står vist helt klart for de fleste af os, at der er visse områder, visse vigtige samfunksfunktioner, der ikke tåler at sættes i stå. Efter min opfattelse er det vor opgave nu snarest muligt at finde frem til disse områder for at yde dem beskyttelse og så iøvrigt undersøge lovgivningen om arbejdsretlige forhold og gøre det i vor tids belysning. Jeg tror, det er her, vi skal begynde; det er af disse ting, vi skal bygge fundamentet, og så skal vi prøve på ovenpå dette at sætte voldgiften. Jeg ved af erfaring, at man ikke på dette sted skal give sig af med at spå, men jeg vil trods alt mene, at der er stor udsigt til, at der på dette område vil kunne opnås enighed om ikke så ganske lidt.

Hvad angår selve den øjeblikkelig situation, ser jeg for mit vedkommende kun to muligheder: enten at lade konflikten løbe videre eller at ophøje mæglingsforslaget til lov; og jeg hører til dem, der vælger det sidste. Konflikten kan jo ikke løbe videre; jeg har forleden begrundet, hvorfor den efter min opfattelse ikke kan det. Der er spildt nok, og jeg siger, ganske som den højtærede statsminister sagde det i aftes i radioen, at det er på tide, at produktionen genoptages. Det er ganske åbenbart, at det er noget, den altovervejende del af befolkningen ønsker. Hvad har arbejderne fået ud af den sidste uges strejker? Intet. Enhver kan jo prøve at regne ud, hvor lang tid der vil gå, inden det tabte igen er indtjent. Jeg håber ikke, at jeg kommer i konflikt med det høje tings formand, når jeg understreger, at strejkerne i den sidste uge ikke blot har været formålsløse, men har været så tåbelige, at alle erkender, at de ikke kan fortsætte. Det er noget, vi allesammen vidste for en uge siden; det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har også i en radioudsendelse sagt, at strejkerne kunne ikke fortsætte, og at hvis dette mæglingsforslag ikke blev vedtaget ved urafstemningen, måtte det ophøjes til lov. Mæglingsforslaget, som vi kender det, er jo — det vil jeg gerne minde om — anbefalet af organisationernes hovedledelser.

Må jeg om selve det lovforslag, vi nu behandler, sige, at vi i venstre ikke kan tiltræde, at regeringen griber ind i og ændrer mæglingsforslagets bestemmelser. Disse bestemmelser er, som jeg allerede har nævnt, anbefalet af begge parter hovedledelser, og begge parter har formentlig anbefalet forslaget ud fra ønsket om nu at få sikret to års arbejdsfred. Vi, det vil altså sige lovgivningsmagten, kan ikke i dette øjeblik tillade os at se bort fra de forudsætninger, under hvilke forslaget er blevet til og blevet anbefalet af hovedledelserne.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) mindede for et øjeblik siden om, at den høje regering ved sin statsmini-